

Arrest

nr. 186 707 van 12 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kind Artiola RAMQAJ, op 28 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 december 2016 die een einde stelt aan het verblijfsrecht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 27 juli 2003 in België aan en dient daags nadien een asielaanvraag in waarbij hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Op 17 september 2003 wordt de asielaanvraag negatief afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 11 juni 2004 treedt verzoeker in het huwelijk met een Belgische vrouw. Naar aanleiding hiervan verkrijgt verzoeker verblijfsrecht. Reeds op 26 september 2005 gaan de gehuwden elk apart wonen. Op 15 februari 2007 wordt de echtscheiding uitgesproken.

1.3. Op 13 juli 2007 treedt verzoeker in Kosovo in het huwelijk met een Kosovaarse vrouw. Uit de visumaanvraag tot gezinshereniging blijkt dat verzoeker reeds voor zijn huwelijk met de Belgische vrouw een kind (°5 oktober 2002) had bij de Kosovaarse vrouw alsook dat hij tijdens zijn huwelijk met de Belgische vrouw een kind (°22 april 2006) verwekt heeft bij de Kosovaarse vrouw. Uit een vergelijking van de verstrekte gegevens tijdens de asielaanvraag blijkt aldus dat verzoeker het bestaan van zijn kind (°5 oktober 2002) doelbewust verzwegen heeft.

1.4. De Kosovaarse echtgenote komt samen met drie kinderen zonder visum naar België op 20 juli 2010 en dient hier een aanvraag gezinshereniging in. Uiteindelijk wordt haar verblijf toegekend.

1.5. Op 21 mei 2013 gaat het openbaar ministerie over tot dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker met de Belgische vrouw. Op 19 juni 2014 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg het huwelijk. Ook het Hof van Beroep van Gent oordeelt op 14 april 2016 dat het om een schijnhuwelijk gaat zodat het beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 27 december 2016 wordt beslist tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker. Uit het administratief dossier (beslissing ten aanzien van de echtgenote) blijkt dat het jongste kind in het bevolkingsregister ingeschreven werd zodat verweerder oordeelt dat het jongste kind de administratieve toestand van de vader volgt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betreft : R., B. (..) geboren te Studenica op 30.09.1975 adres : (..) van Kosovaarse nationaliteit + R. A. (..) geboren te Kortrijk op 24.09.2012

Geachte Burgemeester,

Er wordt een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene op basis van Artikel 74/20§2 van de wet van 15.12.1980 "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met zijn land van herkomst

Betrokkene heeft destijds verblijfsrecht verworven met een 9 jaar oudere Belgische onderdane (V. M. (..) RR xxxxxxxxx) op basis van gezinshereniging Art 40 ter VW. Het echtpaar trad op 11.06.2004 in het huwelijk te Menen. Hij diende vervolgens op 24.06.2004 een aanvraag tot vestiging in (bijlage 19), werd op 30.11.2004 ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R) en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Zijn verblijfstitel / C- kaart heeft thans als geldigheidsduur 04.05.2020. Nadat hij op 15.02.2007 uit de echt scheidde, trad hij op 13.07.2007 opnieuw in het huwelijk te Kosovo met een Kosovaarse onderdane. Deze betrof zijn voormalige partner met wie hij reeds in 2002 een kind had, in de loop van 2006 volgde een 2e kind en dit tijdens zijn huwelijk met zijn Belgische 'echtgenote'. In juli 2010 kwam de 'werkelijke' echtgenote vervolgens met hun kinderen zonder enige binnenkomstdocumenten naar België. Nadat een oorspronkelijke aanvraag geweigerd werd verkreeg zij (en haar kinderen) na een beroepsprocedure bij de RVV alsnog verblijfsrecht op 05.08.2011 (thans onbeperkt) op basis van de procedure gezinshereniging Artikel 10 VW. Het jongste kind R. A. (..) werd bij geboorte op 24.09.2012 ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R) en volgt de administratieve situatie van de vader.

Op 14.04.2016 heeft het Hof van Beroep van Gent (Ref 2014/AR/2196) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 19.06.2014 (Ref AR /2013/ 1127/A) bevestigd en heeft zo het huwelijk van betrokkene dd. 11.06.2004 met mevrouw V. (..) vernietigd als een schijnhuwelijk. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van betrokkene, nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. In het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 12.10.2016 gevraagd (betekening op 24.10.2016) alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, en dit op basis van de artikelen 74/20 §2 en §3 van de wet van 15.12.1980.

Op 21.11.2016 werd de volgende informatie via de gemeentelijke administratie aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt: betrokkene zou (dixit raadsman) het hic en nunc nog steeds moeilijk hebben met de inhoud van het voornoemd arrest en ontkent formeel een schijnhuwelijk te hebben

afgesloten. Het huwelijk met Mevr V. (...) zou niet exclusief afgesloten geweest zijn om verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen; de Belgische echtgenote zou dit eveneens verklaren en om deze reden geen wrok koesteren tegenover haar ex-echtgenoot. Hij ontkent niet op moment van het huwelijk met de Belgische echtgenote een relatie te hebben gehad met zijn huidige Kosovaarse echtgenote, en dat zij op dat moment zelfs reeds een kindje hadden samen. Hij geeft ook toe dat binnen de periode van huwelijk met Mevr. V.(...) inderdaad een 2e kind geboren werd in 2006, alsook het feit dat na hij na zijn echtscheiding op 13.07.2007 terug in huwelijk trad met zijn Kosovaarse echtgenote. Deze elementen vormen geen afdoende elementen om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht Integendeel, het lijkt erop dat betrokkene het daglicht blijft ontkennen na grondig, diepgaand en langdurig onderzoek dat verricht werd door het Belgisch gerechtelijk apparaat De Dienst Vreemdelingenzaken stelt de gepleegde fraude na een vonnis van het Rechtbank van Eerste aanleg en het Arrest van 14.04.2016 van het Hof van Beroep van Gent niet (langer) in vraag. Dit zijn bewezen feiten. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt en had in werkelijkheid niet de intentie een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit het bovengenoemd vonnis en arrest De vraag die nu gesteld wordt -na de bewezen fraude - is welk gepast verblijfsrechtelijk gevolg gegeven dient te worden aan de gepleegde feiten en de schending van de openbare orde. Het feit dat betrokkene formeel blijft volharden in ontkenning een schijnhuwelijk te hebben afgesloten is in deze context dan ook misplaatst De overige elementen die door de raadsman worden aangehaald (huwelijksdata, geboortjaar van kinderen al dan niet tijdens de periode van wettelijk huwelijk met de Belgische echtgenote...) zijn niet dienstig want dit betreft gekende beschikbare informatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De advocaat haalt aan dat betrokkene sedert 01.06.2005 vast werk heeft en ononderbroken actief is op de arbeidsmarkt, dat hij na het faillissement van de firma VROBETON onmiddellijk aan de slag kon bij de BVBA BOBETON, dat hij verschillende opleidingen volgde waaronder deze van rolbrugbestuurder en vorkliftchauffeur, dat ook zijn echtgenote economisch actief is sedert 02.02.2013 bij NV VERMAUTS Boerenbrood. Dat betrokkene (en echtgenote) een blanco strafregister hebben, dat het koppel ieder jaar belastingen betaalde en de sociale zekerheid aan het opbouwen is , dat hij (+gezin) op geen enkel ogenblik ten laste is geweest van de Belgische sociale zekerheid.

Teneinde de economische integratie te staven werd voorgelegd:

-Attest van tewerkstelling NV VROBETON (arbeider) juni 2005 tot december 2012

+ Loonfiches: September—December 2006. + 1 loonfiche eindejaarspremie Januari-Maart 2007 ,September 2007, Augustus2011 .September2011, April - Sept 2012

-Attest van tewerkstelling (ongedateerd) BVBA BOBETON arbeider vanaf 14.01.2013

+ Loonfiches: Februari 2013,Augustus 2013, Januari, Maart , April Juli, November 2014 , Februari, Maart, Mei Juni, Augustus tot December 2015 , Jan 2016 tot Juli 2016, September 2016.

-Bewijs deelname Opleiding Rolbrugbestuurder met aanslaan van lasten dd. 18.03.2014

-Bewijs deelname Opleiding Heftruckbestuurder 19.03.2014

-Attest faillissement NV VROBETON dd. 04.12.2012

Uit het geheel van deze documenten blijkt dat betrokkene werkwilgig is en actief is op de arbeidsmarkt. Zijn economische integratie werd aangetoond en wordt hier op zich niet verder betwist Deze elementen vormen echter geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht Betrokkene verkreeg op frauduleuze wijze toegang tot de Belgische arbeidsmarkt. Hij genoot als niet -EU onderdaan hier immers vrije toegang toe (vrijgesteld van een arbeidskaart) louter omwille van het feit een fraudeleus huwelijk te zijn aangegaan met zijn Belgische 'echtgenote'. De betrokkene heden zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie met frauduleus verkregen toegang tot de (Belgische) arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Betrokkene heeft ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie zowel verblijfsrecht als economische voordelen genoten waar hij nooit rechten op gehad heeft. Dit geldt eveneens voor de argumentatie i.v.m de opbouw van de sociale zekerheid van het gezin.

Door het arrest staat het vast dat hij nooit familielid van een Belgisch onderdaan is geweest. Zijn socioeconomische integratie is (tot op vandaag) een direct gevolg van de fraude en kan dus niet weerhouden worden als een voldoende element om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Het argument dat betrokkene is beginnen met werken vanaf het moment dat hij dit wettelijk kon, alsook nooit ten laste was van de Belgische openbare overheden, is in deze context dan ook misplaatst. Dit geldt eveneens voor het blanco strafregister, voor zover voorgelegd, wat erop zou moeten duiden dat betrokkene van goed gedrag zou zijn. Gelet dat zijn huwelijk vernietigd werd heeft betrokkene de Belgische openbare orde geschonden en getuigde hij niet van onberispelijk bedrag. Hij heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden en was er zich van bewust dat zijn verblijf en socio-economische integratie op het grondgebied slechts kon duren zolang hij bleef volharden in het in scène zetten van een zogenaamd gezinsleven met een Belgische onderdaan en in de ontkenning van een schijnhuwelijk tijdens en na het gevoerde onderzoek door de bevoegde instanties. Dat betrokkene formeel blijft

ontkennen een schijnhuwelijk te hebben afgesloten is thans zinloos. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt duidelijk aan de oorzaak van de schade waar hij zich bij huidige intrekking van het verblijfsrecht op beroept

Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestigen in zijn land van herkomst lijkt zijn relatief jonge leeftijd (41j) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring en gevolgde opleiding (en) mogelijk een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd (2003), waardoor de duur van verblijf en zijn socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er zijn evenmin tegenaanwijzingen dat medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht en eventuele terugkeer in de weg zouden staan, en dit voor zowel betrokkene als voor zijn gezin. Op het vlak van nog steeds bestaande sterke familiale banden in Kosovo zijn er evenmin bezwaren, de beide ouders van betrokkene zouden (dixit raadsman) nog in leven zijn en daar wonen, alsook 2 (van zijn 4) zussen en 1 (van zijn 2) broers. De ouders van de echtgenote wonen eveneens in Kosovo alsook .4 van haar 8 broers, er wordt eveneens jaarlijks naar Kosovo gereisd. Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat ook de echtgenote en kinderen het verblijfsrecht verliezen en een gezamenlijke beslissing genomen werd blijft de gezinsband behouden.

De advocaat haalt aan dat betrokkene en zijn echtgenote 4 kinderen hebben ; R. E. (..) geboren op 05.10.2002, R. B. (..) geboren op 22.04.2006; R.A. (..) geboren op 02.05.2010; R. A. (..) geboren op 24.09.2012, allen met Kosovaarse nationaliteit. Zij zitten respectievelijk in de kleuterklas, eerste leerjaar, vijfde leerjaar en beroepsvoorbereidend leerjaar van het secundair onderwijs kantoor en verkoop. De kinderen zouden perfect Nederlands lezen en schrijven (behoudens de jongste), hebben vriendjes en hobby's in België, zouden nauwelijks Kosovaarse kunnen lezen of schrijven.

Om de scolarisatie en integratie van de kinderen te staven werden de volgende documenten voorgelegd; -Schoolattest dd. 25.10.2016 vanwege Guldensporencollege betreffende R. E. geboren 05.10.2002°: is ingeschreven als regelmatige leerling in het beroepsvoorbereidend leerjaar van het secundair onderwijs Kantoor verkoop schooljaar 2016 - 2017. -Schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende R. B. geboren 22.04.2006 ingeschreven als regelmatige leerling in het vijfde leerjaar schooljaar 2016 - 2017. -Schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende R.j A. geboren 02.05.2010 ingeschreven als regelmatige leerling in het eerste leerjaar schooljaar 2016 - 2017. -Schoolattest dd. 25.10.2016 gesubsidieerde Vrije Basisschool Kortrijk betreffende R. A. geboren 24.09.2012 ingeschreven als regelmatige leerling in de kleuterklas 2016 - 2017 -Afbeelding Club Voetbal A. R. FC eendracht / Kuurne + 2 foto's Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scolarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader. De beslissing voor betrokkene en zijn gezinsleden is echter niet vergezeld van een bevel het grondgebied te verlaten teneinde de (deels schoolplichtige) kinderen in staat te stellen het schooljaar af te laten maken. Dat de intrekking van frauduleus verkregen verblijfsrecht bepaalde nadelen met zich meebrengt vormt een evidentie voor de Dienst Vreemdelingenzaken, doch houdt deze een gepaste maatregel in dewelke in verhouding staat met de gepleegde fraude, ondanks dat de kinderen en in zekere mate de echtgenote geen schuld hebben aan het roekeloze gedrag van de vader/echtgenoot. De afwezigheid van een bevel het Belgisch grondgebied te verlaten vormt in casu een bescherming van de belangen van de kinderen waardoor deze zowel als de bepalingen van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM / Art8) niet geschonden worden. Het staat betrokkene vrij een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van overige wetsartikelen van de wet van 15.12.1980 .

Als een gevolg van het geheel van de hierboven genoemde elementen wordt betrokkenes recht op vestiging in het Rijk ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt verzoeker als volgt:

“Eerste middel : schending van artikel 8 EVRM / schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (=vreemdelingenwet) – artikel 74/20 Vreemdelingenwet EN de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen EN redelijkheidsbeginsel

Doordat ingevolge huidige aangevochten beslissing een einde werd gesteld aan het wettig verblijf van verzoeker en dit van zijn jongste dochter voornoemd

Terwijl het volledig gezin van verzoeker alhier gedurende jaren op ononderbroken wijze verblijft en het centrum van hun belangen zich alhier situeert
Zodat de litigieuze beslissing artikel 8 EVRM / 74/20 Vreemdelingenwet alsmede de motiveringsplicht schendt

Toelichting
Artikel 8 EVRM voorziet:
"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven , zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privé leven .
Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip familie- en gezinsleven', noch het begrip privé leven.
Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.
Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privé leven of van beiden, is een feitenkwestie.
In casu meent verzoeker te mogen stellen dat dit niet in twijfel kan worden getrokken. Het staat vast dat verzoeker sedert eind 2004 legaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Later vervoegde de echtgenote van verzoeker samen met de kinderen, verzoeker.
Verzoeker heeft derhalve een duidelijk en onmiskenbaar familieleven op het Belgisch grondgebied.
Sinds zijn aankomst in België heeft verzoeker bovendien zijn uiterste best gedaan om zich te integreren. Hij spreekt vlot Nederlands. Sedert 01.06.2005 – dit is quasi van zodra dat wettelijk mocht - heeft verzoeker vast werk - zonder onderbreking tot aan de vakantie die hij nam einde jaar 2016 om nieuwjaar te vieren bij familie in KOSOVO!
Verzoeker staat zijn 4 kinderen bij in hun schoolse en naschoolse activiteiten in het Nederlands.
Gelet op het voorgaande kan dan ook onmogelijk getwijfeld worden aan het bestaan van een familie- en privé leven van verzoeker in België.
Het gaat in casu tevens niet om een eerste toelating op het Belgische grondgebied.
Verzoeker verbleef meer dan 12 jaar legaal op het grondgebied. Zijn echtgenote en kinderen reeds meer dan 6 jaren

Het gaat in casu om een intrekking van een verblijf van het ganse gezin!
In zulk een geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.
Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé-leven en voor het familie- en gezinsleven, is niet absoluut.
Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.
Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.
Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft, of zou moeten hebben.
In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:
"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele

omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn.

Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van een van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat, een precair karakter zou kennen.

Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst.

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

In een recent arrest van 29 oktober 2015 bevestigde Uw Raad dit eveneens:

"Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker. De verwerende partij stelt dat zij niet inziet waarom zij een belangenafweging zou moeten maken tussen enerzijds de openbare orde en anderzijds het privé leven van verzoeker, nu de rechtmatige toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' alles vernietigt, en dus ook de daaruit voortvloeiend gevolgen.

De Raad wijst erop dat het beginsel 'fraus omnia corrumpit' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013, 377; A. LENAERTS, Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.).

De toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf en de integratie van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van zijn privé leven, niet uitschakelen of doen vervallen.

In die optiek kan de verwerende partij zich niet vergenoegen met de algemene verwijzing naar het gehanteerde adagium. Immers, zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten.

Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element -dat valt niet te ontkennen- maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op de privé leven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd.

Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissingen geven er geen blijk van dat rekening werd gehouden met het privé leven van verzoeker zodat niet blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangafweging tot dewelke de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn - quod in casu - dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst.

Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met het gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders.

Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Oner v. Nederland, par. 58; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr.3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Derhalve moet Uw Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De bestreden beslissing verwijst naar het schijnhuwelijk afgesloten verzoeker.

De vastgestelde fraude – hoewel (toen nog) niet strafbaar - is weliswaar een zeer zwaarwichtig element - dat valt niet te ontkennen - maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het privé- en gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd.

In dit kader dient benadrukt te worden dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU.

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C 397/01-C 403/01, Jurispr. biz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. biz. I 3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Kucukdeveci, C-555/07, Jurispr. biz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Mar leasing, par. 8).

Uit artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet volgt daarenboven duidelijk dat in geval van fraude de gemachtigde 'kan' beslissen dat de vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

Art. 74/20. [1 § 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. § 2.

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de

hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. § 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten. § 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.]1 ----- (1)<Ingevoegd bij W 2016-05-04/29, art. 35, 089; Inwerkingtreding : 07-07-2016>

Dit betekent dat de gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen of een persoon al dan niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven, wanneer fraude werd gepleegd.

Zulke discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een meer nauwgezette motiveringsplicht.

Ten slotte volgt uit artikel 74/20 van de vreemdelingenwet eveneens uitdrukkelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde gehouden is om rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker en het hoger belang van de betrokken kinderen.

Uw zetel zal samen met verzoeker willen vaststellen dat verweerster in de aangevochten beslissing weliswaar poogt tegemoet te komen aan de hierboven gestelde principes die haar toekwam in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, doch daarin niet slaagt, en daar ook redelijker- en menselijkerwijs niet kan in slagen .

Verweerster hamert er op dat ingevolge de door verzoeker gepleegde fraude alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld!

Verweerster poogt een fair-balance - toets te doen en gaat in op de argumenten welke door verzoeker werden ingeroepen naar aanleiding van het schrijven uitgaande van verweerster dd.12.10.2016.

Verzoeker dient evenwel bij doornamen van de aangevochten beslissing vast te stellen dat niettegenstaande dat de toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' geen afbreuk doet aan een feitelijke situatie (cfr geciteerde rechtspraak supra) - en dus het jarenlange verblijf en de integratie van verzoeker echtgenote en kinderen, die wezenlijke bestanddelen vormen van zijn privé leven, deze feitelijke situatie meteen wel degelijk uitschakelt! Hierbij enkel en alleen verwijzende naar het gegeven dat de integrale integratie van verzoeker en de minderjarige kinderen een direct gevolg is van de fraude. Wanneer men op deze manier artikel 74/20 Vreemdelingenwet gaat toepassen moge het duidelijk zijn dat een fair-balance-toets steevast een dode letter is en zal blijven !

Dit was en is zeker niet de bedoeling van de Wetgever geweest!

Verzoeker kan maar tot de conclusie komen dat verweerster uiteindelijk tot een onredelijke beslissing komt.

Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/20 van de vreemdelingenwet alsmede het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen.

Dit middel komt als grond naar voor."

2.2. Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit het middel blijkt ook duidelijk dat verzoeker kennis heeft van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de aangehaalde wetsbepalingen blijkt dan ook niet.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoeker betoogt in essentie dat hij hier al gedurende jaren verblijft, dat zijn centrum van belangen zich hier bevindt en dat ook zijn gezin hier verblijft. Hij meent dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij beslissing van 27 december 2016 werd verzoekers verblijfsrecht ingetrokken, nu is komen vast te staan dat dit recht op verblijf werd verkregen op grond van een huwelijk met een Belgische onderdaan en waarbij de bevoegde burgerlijke rechter overging tot de nietigverklaring van dit huwelijk wegens schijnhuwelijk nu werd vastgesteld dat verzoeker hierbij enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde. Aldus is de rechtsbasis van het verblijfsrecht verdwenen en is komen vast te staan dat dit verblijfsrecht is verkregen op frauduleuze wijze. De nietigverklaring van het huwelijk geldt met terugwerkende kracht en heeft tot gevolg dat het huwelijk nooit heeft bestaan en verzoeker in werkelijkheid nooit een familielid van een Belgische onderdaan is geweest. In het verlengde hiervan dient zijn verblijfsrecht ook te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits zijn verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* staat er ook aan in de weg dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). Aldus blijkt niet dat, zoals verzoeker voorhoudt, in casu de situatie voorligt van een vreemdeling aan wie een voortgezet (legaal) verblijf wordt geweigerd of dat er sprake is van een inmenging in het ingeroepen privé- of gezinsleven waarbij een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De vraag die in casu centraal staat is de vraag of op verweerder een positieve verplichting rust voortvloeiend uit het eerste lid van artikel 8 van het EVRM om verzoeker toe te laten op het Belgische grondgebied te verblijven, nu hij hier sinds 2003 heeft verbleven en gewerkt en nu zijn echtgenote en kinderen zich hier bevinden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en dat artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun en ongeacht de verdragsverplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Los van het ingeroepen gezinsleven wijst verzoeker op een privéleven dat hij heeft opgebouwd in België tijdens zijn jarenlang verblijf in dit land. In de bestreden beslissing van 27 december 2016 tot intrekking van zijn verblijfsrecht erkent verweerder dat er sprake is van een (socio-)economische integratie gelet op verzoekers jarenlange tewerkstelling in België. Hij oordeelde evenwel dat verzoeker op frauduleuze wijze toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt, nu dit enkel mogelijk was ingevolge het frauduleus verkregen verblijfsrecht op basis van een (schijn)huwelijk met een Belgische onderdaan, en deze socio-economische integratie aldus een direct gevolg is van het gepleegde bedrog. Om deze reden werd dit niet weerhouden als grond die zich verzet tegen een intrekking van het verblijfsrecht. Verweerder

benadrukte dat het persoonlijke gedrag van verzoeker duidelijk de oorzaak is van de schade waarop hij zich thans beroept. Verder is verweerder van mening dat verzoekers relatief jonge leeftijd (41 jaar) een re-integratie in zijn herkomstland niet in de weg staat en de beroepservaring en gevolgde opleidingen van rolbrugbestuurder en heftruckbestuurder in België een meerwaarde kunnen betekenen op de arbeidsmarkt in zijn herkomstland. Hij stelde dat vergeleken met zijn leeftijd verzoeker nog niet zo lang in België is gevestigd, waardoor de duur van zijn verblijf en de socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard zijn dat deze de intrekking van het verblijfsrecht verhinderen. Hij weerhoudt verder noch in hoofde van verzoeker noch in hoofde van de gezinsleden medische elementen die zich kunnen verzetten tegen een intrekking of beëindiging van het verblijf of een eventuele terugkeer. Verder stelt verweerder vast dat er nog sterke familiebanden bestaan met het herkomstland, nu verzoeker zelf aangaf dat zowel zijn als zijn echtgenotes ouders aldaar verblijven, alsook 2 (van zijn 4) zussen, 1 (van zijn 2) broer(s) en 4 (van de 8) broers van zijn echtgenote. Hij wijst er op dat er jaarlijks naar het herkomstland werd gereisd.

Verzoeker beperkt er zich thans toe te wijzen op een privéleven in België. In het licht van het gegeven dat verzoekers opgebouwde socio-economische verankering - zoals verweerder correct stelt - mogelijk was gelet op een verblijfsrecht dat evenwel door bedrog werd verkregen en er verder geen ernstige hinderpalen blijken voor een verderzetting van het privéleven in het herkomstland, blijkt op dit punt geen kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging tussen verzoekers opgebouwde socio-economische verankering in België en het legitiem algemeen belang dat is gebaat met een effectieve immigratiecontrole en een daadkrachtig optreden tegen fraude of bedrog (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Het EHRM oordeelde reeds dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). De Raad stelt vast dat in casu dergelijke bijzondere omstandigheden niet kunnen worden vastgesteld. In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat verzoeker slechts in België kon verblijven en hier vermocht te werken ingevolge het door hem gepleegde bedrog en dat hij geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw dat werd vernietigd wegens schijnhuwelijk. Verzoekers privéleven waar hij zich thans op beroept, spruit voort uit de fraude die hij zelf heeft begaan teneinde een verblijfsrecht in België te bekomen. Zonder de gepleegde fraude had hij geen verblijfsrecht genoten op basis van een huwelijk en dient te worden aangenomen dat hij evenmin de door hem thans ingeroepen tewerkstelling in België had kunnen aanvatten. In dit licht maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de Belgische overheid zijn voorgehouden privéleven in België zou moeten honoreren. Er blijkt niet dat verzoeker zich in casu dienstig kan steunen op een nadeel dat het gevolg is van zijn eigen frauduleus handelen. Verzoeker wist, of diende te weten, dat zijn verblijfsrecht in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd. Nu gelet op de stukken van het dossier kan worden aangenomen dat verzoeker is geboren en getogen in zijn herkomstland, kan ook worden aangenomen dat hij er de taal en gebruiken kent. Er liggen alvast geen concrete indicaties voor dat dit niet langer het geval zou zijn. Hij gaf bovendien zelf aan er nog verschillende familieleden te hebben en minstens jaarlijks terug te reizen naar zijn herkomstland. Er blijkt niet dat verzoeker zijn privé- en professionele leven niet kan verderzetten in het land van herkomst of elders. De Raad stelt aldus vast dat geen concrete elementen betreffende verzoekers privéleven voorliggen die kunnen rechtvaardigen dat hij verder in België zou moeten kunnen verblijven of die maken dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn het privé- of professionele leven verder te zetten in zijn herkomstland of elders. De thans betreden beslissing verhindert verzoeker ook geenszins om elementen uit zijn privéleven aan te wenden in het kader van een verblijfsprocedure op basis van correcte juridische gronden.

Verzoeker beroept zich daarnaast op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu zijn Kosovaarse echtgenote en hun vier kinderen zich thans in België bevinden.

In zoverre verzoeker zou betogen dat zijn gezinsleden thans legaal in België verblijven, kan dit niet worden aangenomen. In hoofde van de overige gezinsleden werd zo op 27 december 2016, in navolging van de beslissing tot intrekking van verzoekers verblijfsrecht, overgegaan tot de beëindiging van hun verblijfsrecht, zodat ook zij actueel niet langer legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

In casu doet zich de situatie voor waarin geen van de gezinsleden wezenlijk nog gerechtigd is op een verder verblijf in België.

Verzoeker heeft in het kader van het schrijven van het bestuur van 12 oktober 2016 waarbij verzoeker ervan op de hoogte werd gesteld dat een onderzoek werd gevoerd naar het behoud van het verblijfsrecht in België in het licht van het arrest van het hof van beroep van Gent van 14 april 2016 tot nietigverklaring van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan en artikel 74/20 van de vreemdelingenwet elementen ingeroepen met betrekking tot zijn gezin. In de beslissingen van 27 december 2016 ten aanzien van verzoeker en zijn gezin aanvaardt verweerder dat er in hoofde van de kinderen sprake is van een zekere scolarisatie en integratie, doch hij benadrukt andermaal dat deze maar mogelijk waren als gevolg van het gepleegde bedrog van verzoeker en dit wijst op een onverantwoordelijkheid als vader. Hij geeft aan van oordeel te zijn dat enkel een intrekking dan wel beëindiging van het verblijfsrecht van alle gezinsleden een gepaste maatregel is in het licht van het gepleegde bedrog en deze hiermee in verhouding is. Ter bescherming van de belangen van de kinderen wordt wel de mogelijkheid geboden aan de kinderen om hun lopende schooljaar in België te vervolmaken. Er werd verder aangegeven dat de gezinsleden steeds op een andere rechtsgrond een verblijfsaanvraag kunnen indienen.

De Raad merkt verder nog op dat niet blijkt dat er sprake is van ernstige hinderpalen die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland of elders verhinderen en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het voorgelaten gezinsleven verder te zetten. Specifiek wat de kinderen betreft, liggen geen aanwijzingen voor dat zij hun scholing in het herkomstland niet zullen kunnen verderzetten. De jongste twee kinderen zijn ook nog heel jong - respectievelijk vier en zes jaar oud - waardoor kan worden aangenomen dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Zij staan beiden ook nog maar aan het prille begin van hun schoolloopbaan. De twee oudste kinderen hebben verder beiden hun eerste levensjaren doorgebracht in Kosovo, waarbij zeker wat het oudste kind betreft kan worden aangenomen dat het daar ook reeds naar school is geweest. Er kan ook aangenomen worden dat zijn kinderen minstens een basis van een van de talen in het herkomstland kunnen, gelet op feit dat dit de moedertaal is van de beide ouders alsook van de verdere familieleden waarvan velen nog steeds wonen in het land van herkomst en waarmee nog contacten bestaan. Daargelaten de vraag in welke mate de kinderen kunnen lezen en schrijven in de moedertaal van de ouders blijkt niet dat zij dit niet op relatief korte termijn onder de knie kunnen krijgen gelet op de basis van deze taal die zij minstens reeds hebben en dit derwijze dat zij de scholing kunnen verderzetten zonder hierbij noemenswaardige achterstand op te lopen. Er blijkt niet dat verzoeker en zijn echtgenote in de komende maanden niet de nodige stappen kunnen ondernemen opdat de kinderen hun kennis van de moedertaal van de ouders bijschaven, derwijze dat zij volgend schooljaar zonder al te veel problemen in het herkomstland de scholing kunnen verderzetten. In dit verband merkt de Raad op dat het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, par. 101) ook stelt dat het belang van het kind een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind wel een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. Het bestuur kan aldus in beginsel oordelen dat het gepleegde bedrog van verzoeker, die zowel hem als zijn echtgenote en kinderen toelieten hun leven hier op te bouwen, zwaarder weegt dan de ongemakken die de kinderen zullen ondervinden indien zij samen met hun ouders dienen terug te keren. Er blijkt niet dat de belangen van de kinderen onherstelbaar of bijzonder ernstig zouden worden geschaad indien zij samen met hun ouders zouden dienen terug te keren naar het herkomstland. Verzoeker wist ook, of diende te weten, dat zijn verblijfsrecht in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd. De Raad benadrukt in dit verband ten slotte dat verzoeker en zijn gezinsleden langs beide kanten nog verschillende familieleden, en dus een sociaal opvangnetwerk, hebben in hun herkomstland hetgeen hen enkel kan helpen bij hun re-integratie in het herkomstland.

Onder deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat er sprake zou zijn van een op verweerder rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM om verzoeker toe te laten tot een verder verblijf op het Belgische grondgebied, gelet op zijn ingeroepen privé- en/of gezinsleven en dit

ondanks het gegeven dat hij wezenlijk nooit enig legaal verblijf in België heeft gehad en hij door het plegen van bedrog voor zichzelf en zijn gezinsleden een verblijf verkreeg. Verzoeker toont niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen juist evenwicht zou zijn bewaakt, rekening houdende met de ernst van de door hem begane fraude, tussen enerzijds zijn recht op een privé- en gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De verwijzing ter terechtzitting naar de voorbereidende werken doet hieraan geen afbreuk.

2.6. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de verwerende partij conform artikel 74/20 van de vreemdelingenwet verzoeker bij schrijven van 12 oktober 2016 de kans gegeven om inlichtingen te verschaffen aangaande aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verstrekte inlichtingen in ogenschouw heeft genomen en gemotiveerd waarom deze gegevens de intrekking van het verblijfsrecht niet kunnen verhinderen. Zoals hoger reeds besproken blijkt geenszins dat de verwerende partij geen juist evenwicht heeft bewaard of in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel : schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 – artikel 74/20 Vreemdelingenwet EN de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Doordat ingevolge huidige aangevochten beslissing een einde werd gesteld aan het wettig verblijf niet alleen van verzoeker zelve doch tevens van zijn jongste dochter voornoemd

Terwijl artikel 74/20 Vreemdelingenwet expliciet verwijst naar de persoon welke de fraude heeft gepleegd

Zodat de litigieuze beslissing 74/20 Vreemdelingenwet alsmede de motiveringsplicht schendt

Toelichting

Artikel 74/20 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 74/20. [1 § 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. § 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer DE AANVRAGER, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. § 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten. § 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.]1 ----- (1)<Ingevoegd bij W 2016-05-04/29, art. 35, 089; Inwerkingtreding : 07-07-2016>

Met de bestreden beslissing wordt niet enkel een einde gesteld aan het wettig verblijf van de vader R. B. (...) zelve, doch tevens aan het wettig verblijf van zijn jongste dochter A. R. (...), nog geen 5 jaar oud!

Wat betreft deze jongste dochter Artiola wordt teneinde een einde te stellen aan haar wettelijk verblijf expliciet in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 74/20 Vreemdelingenwet voornoemd.

Hoe Artiola nu zelf fraude zou kunnen hebben gepleegd is voor verzoeker een waar raadsel.

Verzoeker meent dan ook te mogen stellen dat in casu verweerster zeer zeker wat Artiola betreft op incorrecte wijze verwijst naar artikel 74/20 Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.9. De in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt echter kritiek uit op de inhoud van de motivering zodat een beweerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht dan ook niet dienstig kan worden ingeroepen. Uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet volgt immers niet dat de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zoals zij in de formele motivering uitgedrukt worden, ook in rechte en in feite juist zijn, enkel dat duidelijk moet blijken welke motieven de overheid heeft gehanteerd. De toetsing van de formele motivering moet geen inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing omvatten (RvS 5 november 2001, nr. 100.526; RvS 28 augustus 2001, nr. 98.555).

2.10. De Raad stelt voorts vast dat de bestreden beslissing in eerste instantie betrekking heeft op de heer R.S. wiens verblijf wordt ingetrokken krachtens artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Er kan geen betwisting over bestaan dat artikel 74/20 van de vreemdelingenwet op de heer R.S. van toepassing is. Verder blijkt uit artikel 74/21 van de vreemdelingenwet dat het verblijf van de gezinsleden die zich bij hem voegden *“slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon bij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokken wordt.”* zodat in deze bepaling ook verwezen wordt naar artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. In dat opzicht en gelet op de uitvoerig gegeven feitelijke overwegingen waaruit overduidelijk blijkt waarom het verblijfsrecht wordt ingetrokken maakt verzoeker niet aannemelijk dat artikel 74/20 van de vreemdelingenwet geschonden is omdat wat betreft zijn minderjarige kind niet uitdrukkelijk verwezen wordt naar artikel 74/21 van de vreemdelingenwet. Daarenboven ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek, nu het minderjarige kind de administratieve toestand van de ouder volgt en blijkt dat geen enkel gezinslid nog verblijfsgerechtigd is. Bij arrest nr. 186 706 van 12 mei 2017 werd immers ook het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf van de echtgenote (waarbij ook melding wordt gemaakt van de andere drie kinderen) verworpen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een derde middel betoogt verzoeker als volgt:

“Derde middel : schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind alsmede artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Doordat het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind in de artikelen 3 en 28/29 enerzijds stelt dat alle acties die betrekking hebben op het kind in zijn of haar belang moeten genomen worden en anderzijds dat elk kind recht heeft onderwijs. Onderwijs welke hen voorbereidt op een actief en verantwoordelijk leven EN het Handvest in zijn artikel 24 het hoger belang van het kind vooropstelt Terwijl op heden een einde wordt gesteld aan de verdere ontwikkelingskansen van de kinderen van verzoekster

Zodat de litigieuze beslissing de artikelen 3, 28 en 29 IVRK alsmede artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie schendt

Toelichting

1.

Het verblijfsrecht van het jongste kindje van verzoeker hic et nunc intrekken, houdt een inbreuk in van de artikelen 3 en 28, 29 van het IVRK.

Het jongste kindje werd geboren op het grondgebied van het Rijk en zit op heden in de kleuterklas.(cfr feitelijke uiteenzetting supra)

Van zodra dit kon (en zelfs moest) werd Artiola immers ingeschreven in het Belgisch onderwijssysteem. Verzoeker erkent dat hic et nunc geen bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten werd mee betekend.

Evenwel blijft het een gegeven dat een einde aan hun wettelijk verblijf op het grondgebied van het Rijk werd gesteld.

Om maar niet te spreken over hoe de ouders het zouden kunnen betalen – immers komt door einde verblijf ook hun inkomensmogelijkheden te vervallen, spreekt het van zelf dat bij “einde verblijf”-beslissing ook talrijke schoolse activiteiten in het gedrang komen.

Voor tal van activiteiten hebben de kindjes een ID-nodig en een verblijfskaart.

Door de beslissing van verweerster moge het ook duidelijk zijn dat alle investeringen welke verzoeker, zijn echtgenote, leden van de scholengroep, enz. hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België een maat voor niets zijn geweest.

Voor Artiola is het uitermate belangrijk dat zij haar gewoon stramien van vooruitgang - zoals zij het op heden gewoon is - verder kunnen blijven volgen. Haar nu uit haar natuurlijk milieu rukken is vanuit educatief en ontwikkelingsoogpunt onverantwoord.

Verzoekster verwijst hierbij expliciet naar het arrest van het de Raad van State nr. 144.961 van 25 mei 2005 in de zaak A.156.153/VII-32.847 - Dimcovet / Belgische staat en meer bepaald naar de motivering om de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken van 26 augustus 2004 waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard te vernietigen : "Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarig kind Alina het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag ontvankelijk was verklaard; dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het kind in België, in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verderzetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus, die het in 1998 heeft aangevat, zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit het illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden, zonder dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak; dat het middel gegrond is"

Verzoeker heeft Artiola, van zodra dit kon, ingeschreven in het Belgische onderwijssysteem.

Dit met oog op haar globale ontwikkeling.

Gelet op de legale verblijfstoestand kan dit verzoeker zeer zeker niet ten kwade worden geduid.

Het middel is dan ook gegrond.

2.

Artikel 24 van het Handvest verplicht verwerende partij om bij het nemen van alle maatregelen ten aanzien van kinderen - het belang van het kind in rekening te brengen.

Deze bepalingen verplichten verwerende partij dus expliciet om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met het belang van het minderjarig kindje van verzoeker.

Nochtans kan uit de motivering van de bestreden beslissingen op geen enkele wijze worden afgeleid dat dit gebeurde op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing heeft nochtans verstreckende gevolgen voor Artiola en er mag aldus verwacht worden dat hun hoger belang in aanmerking werd genomen, quod non.

Verzoeker wijst de aandacht van Uw zetel expliciet op het arrest van Uw Raad nr. 97.183 van 21 februari 2013:

"(-.)"

In casu kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen van verzoeker.

Dit belang kadert in de rechten die kinderen hebben volgens het Kinderrechtenverdrag:

Overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag moet "het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen".

(...)

Hoewel aan dit belang duidelijk geraakt wordt door de bestreden beslissing, gaat ze hier helemaal niet op in.

Zelfs indien verwerende partij van mening was dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met het hoger belang van de kinderen, had zij hierover motieven moeten opnemen of tenminste impliciet moeten laten blijken dat zij hiermee rekening hield, quod non."

Met het hoger belang van Artiola werd geenszins op afdoende wijze rekening gehouden.

Het middel is dan ook gegrond."

2.12. Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 3, 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag moet worden benadrukt dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State de bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking

worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. Zo wordt overwogen dat: *“Deze elementen vormen geen voldoende elementen om het verblijfsrecht te behouden, ondanks dat hier een zekere graad van scalarisatie en integratie van de kinderen werd aangetoond. Het blijft een feit dat deze enkel heeft kunnen plaatsvinden na de gepleegde fraude van een onverantwoorde vader. De beslissing voor betrokkene en zijn gezinsleden is echter niet vergezeld van een bevel het grondgebied te verlaten teneinde de (deels schoolplichtige) kinderen in staat te stellen het schooljaar af te laten maken. Dat de intrekking van frauduleus verkregen verblijfsrecht bepaalde nadelen met zich meebrengt vormt een evidentie voor de Dienst Vreemdelingenzaken, doch houdt deze een gepaste maatregel in dewelke in verhouding staat met de gepleegde fraude, ondanks dat de kinderen en in zekere mate de echtgenote geen schuld hebben aan het roekeloze gedrag van de vader/echtgenoot. De afwezigheid van een bevel het Belgisch grondgebied te verlaten vormt in casu een bescherming van de belangen van de kinderen waardoor deze zowel als de bepalingen van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM / Art8) niet geschonden worden. Het staat betrokkene vrij een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van overige wetsartikelen van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoeker geeft zelf aan dat zijn jongste kind nog maar in de kleuterklas zit. Zoals de Raad eerder heeft gesteld liggen geen aanwijzingen voor dat de kinderen hun scholing in het herkomstland niet zullen kunnen verderzetten. De jongste twee kinderen, waaronder Artiola - zijn ook nog heel jong - respectievelijk vier en zes jaar oud - waardoor kan worden aangenomen dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Zij staan beiden ook nog maar aan het prille begin van hun schoolloopbaan. De twee oudste kinderen hebben verder beiden hun eerste levensjaren doorgebracht in Kosovo, waarbij zeker wat het oudste kind betreft kan worden aangenomen dat het daar ook reeds naar school is geweest. Er kan ook aangenomen worden dat zijn kinderen minstens een basis van een van de talen in het herkomstland kunnen, gelet op feit dat dit de moedertaal is van de beide ouders alsook van de verdere familieleden waarvan velen nog steeds wonen in het land van herkomst en waarmee nog contacten bestaan. Daargelaten de vraag in welke mate de kinderen kunnen lezen en schrijven in de moedertaal van de ouders blijkt niet dat zij dit niet op relatief korte termijn onder de knie kunnen krijgen gelet op de basis van deze taal die zij minstens reeds hebben en dit derwijze dat zij de scholing kunnen verderzetten zonder hierbij noemenswaardige achterstand op te lopen. Er blijkt niet dat verzoeker en zijn echtgenote in de komende maanden niet de nodige stappen kunnen ondernemen opdat de kinderen hun kennis van de moedertaal van de ouders bijschaven, derwijze dat zij volgend schooljaar zonder al te veel problemen in het herkomstland de scholing kunnen verderzetten. In dit verband merkt de Raad op dat het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, par. 101) ook stelt dat het belang van het kind een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind wel een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. Het bestuur kan aldus in beginsel oordelen dat het gepleegde bedrog van verzoeker, die zowel hem als zijn echtgenote en kinderen toelieten hun leven hier op te bouwen, zwaarder weegt dan de ongemakken die de kinderen zullen ondervinden indien zij samen met hun ouders dienen terug te keren. Er blijkt niet dat de belangen van de kinderen onherstelbaar of bijzonder ernstig zouden worden geschaad indien zij samen met hun ouders zouden dienen terug te keren naar het herkomstland. Verzoeker wist ook, of diende te weten, dat zijn verblijfsrecht in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd. De Raad benadrukt in dit verband ten slotte dat verzoeker en zijn gezinsleden langs beide kanten nog verschillende familieleden, en dus een sociaal opvangnetwerk, hebben in hun herkomstland hetgeen hen enkel kan helpen bij hun re-integratie in het herkomstland.

Het loutere feit dat verzoeker en zijn vrouw door de intrekking van het verblijfsrecht niet meer zouden mogen werken, maakt evenmin dat zij niet in staat zouden zijn om - eventueel met behulp van het thuisnetwerk - de periode in België tot het einde van het schooljaar financieel te overbruggen, ook wat betreft het betalen van schoolse activiteiten indien dit werkelijk nodig zou zijn. Verder maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat het loutere feit dat de kinderen geen verblijfsrecht meer hebben inhoudt dat zij geen deel zouden mogen nemen aan schoolactiviteiten. Er kan verder ook aangenomen worden dat de kinderen een identiteitsdocument van het thuisland bezitten.

Nog daargelaten de vaststelling voorts dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan de rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst maakt hij evenmin aannemelijk dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot voormelde rechtspraak zonder meer transposeerbaar zijn op onderhavige zaak.

Verzoeker maakt voorts met zijn betoog geenszins aannemelijk dat niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.

2.13. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een vierde middel betoogt verzoeker als volgt:

“Vierde middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat de tegenpartij vertrekt van dat ene burgerlijk vonnis van het Hof van Beroep te Gent dd. 14.04.2016, waarbij een nietigheid van een huwelijk werd uitgesproken (nietigheid waarbij de verzoeker niet echt meer belang had, vermits hij het huwelijk reeds had laten ontbinden door echtscheiding,), om, vervolgens daarop een (foutieve) gevolgtrekking te baseren dat verzoeker fraude zou hebben gepleegd, daar hij niet de intentie zou gehad hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, om, vervolgens, meer dan 12 jaar na het verlenen van een recht op verblijf, en gebruik makend van haar discretionaire bevoegdheid, plots te beslissen een einde te maken aan het recht op verblijf van verzoeker en zijn jongste dochter, aan wie helemaal niets te verwijten valt.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of de Staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, vaststellend het loutere feit dat een ontbonden huwelijk nietig werd verklaard, 12 jaren na de beweerde “frauduleuze” huwelijksvoltrekking, het vestigingsrecht onttrekt aan verzoeker en een minderjarig kindje

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Op 11.06.2004 trad verzoeker in het huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw V. (..).

Op 30.11.2004 wordt verzoeker ingeschreven in de bevolkingsregisters met een identiteitskaart voor 5 jaar.

Op 16.03.2007 wordt de echtscheiding tussen verzoeker en mevrouw V. (..) voornoemd uitgesproken.

Op 13.07.2007 huwt verzoeker te KOSOVO met zijn huidige echtgenote.

Verzoeker maakt zijn buitenlandse huwelijksakte over aan de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand met oog op erkenning.

Een onderzoek wordt gevoerd en op 21.11.2008 wordt door de procureur des konings een gunstig advies verleend nopens de erkenning van het huwelijk.

In het kader van een verdere procedure verblijfsrecht wordt zelfs op 23.10.2009 door de procureur des konings aan gedaagde medegedeeld dat er geen procedure in nietigverklaring van het eerste huwelijk van verzoeker zal ingesteld worden .

9 JAAR NA HET HUWELIJK (!!!) op 29.5.2013, wordt op verzoek van de procureur des Konings evenwel een dagvaarding in nietigverklaring huwelijk betekend. Dit met het gekende resultaat, met name dat op 14.4.2016 een definitieve uitspraak volgt over de gevorderde nietigverklaring...

Verzoeker was in niets verantwoordelijk voor deze traagheid! Wel de procureur des konings en het justitieapparaat...

Gedurende deze lange periode – we spreken hier toch over een tijdsspanne van meer dan 12 jaar !! – werd verzoeker toegelaten op het grondgebied van het Rijk en werd hem toegelaten zijn socio-economische participatie verder te ontplooiën.

Al die tijd betaalde verzoeker belastingen, sociale bijdragen enz...hij droeg bij tot de Belgische economie en het zorgsysteem; hij "profiteerde" nooit...

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden zoals hierboven geschetst, een einde te maken aan het recht op vestiging van verzoeker en zijn jongste dochter.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond."

2.15. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Waar verzoeker in de aanvang van zijn kritiek immers stelt dat de verwerende partij verkeerde conclusies trekt uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent door te stellen dat hij fraude zou gepleegd hebben, is verzoeker geenszins ernstig. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent blijkt immers overduidelijk dat het huwelijk nietig werd verklaard omdat verzoeker niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Verzoeker lijkt het zonlicht te blijven ontkennen. Voorts blijkt dat het arrest van het Hof van Beroep dateert van 14 april 2016. Gelet op het feit dat verzoeker ook de mogelijkheid kreeg om zijn standpunt aan het bestuur kenbaar te maken in het licht van de mogelijke intrekking van zijn verblijfsrecht, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de verwerende partij getalmd zou hebben met het treffen van de bestreden beslissing op 27 december 2016.

Er dient verder te worden benadrukt dat verzoeker wetens en willens een schijnhuwelijk heeft aangegaan met het oog op een verblijf in België, dat hij derhalve wist dat zijn verblijf in België geen enkele grond had en ten gevolge daarvan ook dat van zijn dochter niet. Het gegeven dat het huwelijk van verzoeker pas jaren nadien nietig verklaard werd, dit omdat er tijdens die jaren elementen aan het licht zijn gekomen die het openbaar ministerie uiteindelijk hebben doen besluiten om toch een vordering tot nietigverklaring van het huwelijk in te leiden bij de rechtbank, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van verzoeker die er bewust voor gekozen heeft een schijnhuwelijk aan te gaan en kan aldus niet toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

2.16. Het vierde middel is ongegrond.

2.17. In een vijfde middel betoogt verzoeker als volgt:

"Vijfde middel : schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo

enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Verzoeker herhaalt:

Op 11.06.2004 trad hij in het huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw V.(..).

Op 30.11.2004 wordt verzoeker ingeschreven in de bevolkingsregisters met een identiteitskaart voor 5 jaar.

Op 16.03.2007 wordt de echtscheiding tussen verzoeker en mevrouw V. (..) voornoemd uitgesproken.

Op 13.07.2007 huwt verzoeker te KOSOVO met zijn huidige echtgenote.

Verzoeker maakt zijn buitenlandse huwelijksakte over aan de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand met oog op erkenning.

Een onderzoek wordt gevoerd en op 21.11.2008 wordt door de procureur des konings een gunstig advies verleend nopens de erkenning van het huwelijk.

In het kader van een verdere procedure verblijfsrecht wordt zelfs op 23.10.2009 door de procureur des konings aan gedaagde medegedeeld dat er geen procedure in nietigverklaring van het eerste huwelijk van verzoeker zal ingesteld worden .

9 JAAR NA HET HUWELIJK (!!!) op 29.5.2013, wordt op verzoek van de procureur des Konings evenwel een dagvaarding in nietigverklaring huwelijk betekend. Dit met het gekende resultaat, met name dat op 14.4.2016 een definitieve uitspraak volgt over de gevorderde nietigverklaring...

Verzoeker was in niets verantwoordelijk voor deze traagheid! Wel de procureur des konings en het justitieapparaat...

Gedurende deze lange periode – we spreken hier toch over een tijdsspanne van meer dan 12 jaar !! – werd verzoeker toegelaten op het grondgebied van het Rijk en werd hem toegelaten zijn socio-economische participatie verder te ontplooiën.

Al die tijd betaalde verzoeker belastingen, sociale bijdragen enz...hij droeg bij tot de Belgische economie en het zorgsysteem; hij “profiteerde” nooit...

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker sedert meer dan twaalf jaar op regelmatige wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft.

Steeds heeft verzoeker op correcte wijze gehandeld.

Verzoeker mocht er van uitgaan – zeker tot aan de dagvaarding tot nietigverklaring van zijn huwelijk op 29.5.2013 met alles in orde was.

Men kan toch niet over dergelijke “appreciatiekwestie als dat een huwelijk “exclusief” zou hebben gediend om verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen , 9 jaar na dat huwelijk in kwestie, alles opnieuw in vraag gaan stellen...om vervolgens pas 12 jaar en na het verkrijgen van een BIVR van onbepaalde duur verzoeker mede te delen dat zijn wettig verblijf en dat van zijn jongste dochter komt te vervallen, gezien zijn eerder huwelijk met zijn toenmalige Belgische partner bij arrest van 14.04.2016 werd vernietigd.

M.a.w. na 12 jaar hard labeur voor hem en zijn gezin, zowel economisch als maatschappelijk volledig geïntegreerd zijnde, en, geen enkel misdrijf gepleegd hebbende, kan hij plots “opkrassen”...

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden .

Dit middel komt als grond naar voor.”

2.18. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

2.19. Verzoeker is van mening dat hij sedert meer dan twaalf jaar op regelmatige wijze op het grondgebied heeft verbleven maar kan hier hoegenaamd niet in gevolgd worden. Door de

nietigverklaring van zijn huwelijk was hij immers nooit gerechtigd op verblijf. Gelet op de uitspraak van de burgerlijke rechter kan verzoeker evenmin ernstig volhouden dat hij steeds correct heeft gehandeld.

Verzoeker kan niet voorhouden dat verwerende partij het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel miskende door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen en een vreemdeling die in wezen nooit gerechtigd was op enig verblijf - doch enkel een verblijfstitel verwierf door fraude - over te gaan tot intrekking van het verblijfsrecht. Hij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij aldus is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER